

* LUČKA *

VERSKI LIST ZA MLADINO
* 1941-XIX 1942-XX *

† BEZEK ŠTEFKA

učenka 2. razreda v Rakitni pri Borovnici.

Sporočave vam, da se je v našo lepo vasico oglasila smrt. Odvedla nam je drago součenko Štefko. Bolezen jo je zelo mučila, že več tednov. — Štefka je bila v Marijinem vrtcu; komaj je vstopila vanj, že jo je ljubi Bog poklical k Sebi med druge srečne rajne prijateljčke. Pokopali smo jo na pustni torek 17. februarja 1942. Ločili smo se od njenega groba z žalostnimi srci.

Počivaj mirno Štefka ti,
morda kmalu izmed nas kdo k tebi poleti;
in tam spet srečni bomo vsi,
čeprav se nam sedaj oko rosi!

Součenki: Likovič Anica in Žot Ivica.

== POŠTA MALEGA JEZUSA ==

Dolenja vas pri Ribnici.

Pobožnosti prvih petkov se pri nas lepo udeležujemo. Vsi otroci vseh razredov (razen prvega) opravimo vsak mesec sv. spoved in prejemo sv. obhajilo. Tako prinašamo tudi mi svoj del zadoščevanja presv. Srcu Jezusovemu pri tako lepi pobožnosti. Upamo, da dobri Bog, ki posebno otroke ljubi, prizanese našemu težko preizkušenemu narodu in nam skoraj usliši naše prošnje. Gotovo je tega tudi Marija vesela, saj smo vsi njeni otroci. Zbiramo se radi pod njenim mogočnim materinskim varstvom v Marijinem vrtcu.

Pahulje Janež, učenec IV. razreda.

Št. Rupert na Dolenjskem.

Dragi Lučkarji in Lučkarice!

Prvič se danes oglašam v našem lističu »Lučki«, katera mi zelo ugaja. Prav z zanimanjem jo čitam in tudi Jezusove dneve spolnjudem. Hodim v peti razred osnovne šole, v katerem nas je precejšnje število naročnikov »Lučke«. Radi prepevamo in še rajši se zatekamo v našo lepo farno cerkev in vneto molimo za mir. Vsak prvi petek v mesecu pa pristopimo k obhajilni mizi in v svoja drobna srčeca prejmemo našega dobrega Zveličarja.

Vas vse prav lepo pozdravlja iz šentruperske doline

Jaki Zofka, učenka 5. razreda.

LETO VII.

MAJ 1942-XX

ŠTEV. 8

Pivek Janez:

Sveti Duh — naš Tolažnik

Čudovito je moralo biti onega dne v Jeruzalemu, ko je Jezus poslal sv. Duha nad apostole. Vse mesto je bilo pokoncu. Množice mož, ki so prišle od daleč k judovskemu prazniku v Jeruzalem, so se valile na mogočen tempeljski trg. Kaj je bilo tam, kaj so tam našli? Nekaj preprostih mož, ki so pridigali. In najčudovitejše pri vsem tem je bilo pač to, da so ljudje različnih narodov in jezikov poslušali in razumeli govore apostolov vsak v svojem jeziku. Zlasti apostol Peter je govoril tako silno, tako navdušeno in prepričevalno, da je takoj okrog 3000 mož prosilo Petra, naj jih krsti.

Ali so bili to še tisti boječi apostoli, ki so zbežali takoj, ko so Judje Jezusa prijeli? Ali so to še tisti preprosti, neučeni možje, katerim je Odrešenik s tako težavo razlagal nauke kraljestva božjega na zemlji?

O ne, apostoli so postali sedaj, ko so prejeli sv. Duha, povsem drugačni. Bili so neustrašeni, polni gorečnosti, da bi svojemu Učeniku pridobili čim več vernikov, in bili so pripravljeni vsak trenutek za Jezusov nauk darovati tudi svoje življenje. To je bila čudežna moč sv. Duha, ki je prišel na apostole. Razsvetlil jim je razum, da jim je bilo v glavi takoj vse jasno, kar jih je Jezus skozi tri leta učil. Napolnil pa jih je tudi z brezmejno ljubeznijo do Boga, da se poslej niso več bali nobene žrtve in so v mukah darovali svoje življenje za Jezusa.

Otroci, tudi vi ste že prejeli sv. Duha. V zakramentu krsta vam je izbrisal izvirni greh in vas sprejel med ljubljene otroke božje. V zakramentu birmе vas je ali pa vas še bo potrdil v vojščake Kristusove. Moč vam bo dal, da boste mogli junaško premagovati skušnjave, ki jih človeku pošilja hudobni duh, in da se boste mogli čvrsto upreti vsakemu sovražniku našega Zveličarja, ki vas bo nagovarjal h grehu in na ta način hotel odtrgati od Jezusa.

Sv. Duh je Duh ljubezni božje. Kjer vlada on, tam vlada tudi prava krščanska ljubezen do bližnjega. Ljubezen sv. Duha gradi zavode za sirote, za bolne in onemogle in kliče blaga srca k njihovim prijateljem. V tej ljubezni sv. Duha bolniki vdano prenašajo svoje trpljenje, sirote svojo grenko usodo in ta ljubezen tolaži revnega kristjana tudi ob grobu svojih dragih rajnih.

Otroci, sv. Duh je vaš neizmerni Dobrotnik. On vam pomaga pri učenju, pomaga pri izpraševanju vesti, vam daje moč, da morete vztrajati v dobrih sklepih in vas opozarja na nevarnosti, ki prete vašemu zveličanju. Bodite mu zaradi tega prav iz srca hvaležni. Poslušajte radi njegove opomine, sledite njegovim navdihom in priporočajte se mu sleherni dan.

Oklenite se Marije!

Le bodite vsi veseli,
moji otročički,
kakor na cvetočih grmih
drobni ptički.

Kakor jagenjčki na trati
poskakujte,
sonca in pomladi zlate
se radujte.

Kaj bi čmerno se držali —
le zakaj?
Ko povsod mladost se smeje
in je maj.

Otročički, le veseli
mi bodite,
toda eno med veseljem
ne zabite:

Oklenite se Marije
z dušo celo,
da vam bo življenje mlado
v raj hitelo.

A. G.

Zgodbe naše ljube Matere!

8. Marija daruje Jezusa.

O mladostnih letih Jezusovega življenja ne vemo veliko, toliko lepše pa nam sv. pismo govori o Jezusovem detinstvu, kjer vedno slišimo tudi o Mariji. Tak važen dogodek je tudi na dan, ko je Jezus izpolnil štirideseti dan svojega življenja. Tedaj sta Marija in Jožef nesla Dete v tempelj, Jezusa sta kot prvorojenca Bogu darovala, Marija pa je prejela blagoslov mater, ki so mu rekli očiščenje. Marije judovska postava ni vezala, saj ni imela izvirnega greha; ker pa je bila ponižna in je hotela dati drugim lep zgled, ni marala delati izjeme, ampak je za Jezusa in zase izpolnila postavo.

Bog pa je njeno lepo ravnanje poplačal s tem, da ji je razodel bodočnost Jezusovo in njeno, pa tudi drugim ljudem pokazal, kaj je Jezus in kaj Marija.

Zivel je namreč v Jeruzalemu starček Simeon, pravičen in bogaboječ mož, ki je mnogo molil, naj bi Bog že skoraj poslal Odrešenika. In Sveti Duh mu je obljubil, da bo še z lastnimi očmi smel gledati Mesija. Ko tako nekega dne pride v tempelj, vidi po stopnicah stopati preprostega roko-delca, poleg njega pa lepo ženo z detetom v naročju: bila sta Jožef in Marija z Jezusom. Molče sta nesla Jezusa darovat. Nek notranji glas pa opozori Simeona: »Glej, ta je tisti, ki ga iščeš!« Starček vzame Jezusa v naročje, ga pritisne na srce in pravi: »Zdaj, o moj Bog, rad umrjem, kajti videl sem Zveličarja, ki si ga pripravil vsem ljudem.« A že se sveti mož obrne k Mariji, ker v duhu vidi, koliko bo

morala kot Mati bolečin prestati, in ji pravi: »Glej, to dete bo mnogim v vstajenje, mnogim pa v padec; znamenje bo, ki mu bodo nasprotovali, pa tudi tvojo dušo bo presunil meč bolečin.«

Seveda je Marija že večkrat premišljevala, da bo njeno življenje težko in polno trpljenja, saj ji bodo Sina nekoč umorili. Zdaj pa ji še ta sveti mož posebej razodeva, da bo res tako. A ni se bala trpljenja, saj bo potem toliko bolj podobna svojemu Sinu in bo toliko bolj sodelovala pri rešenju vseh ljudi.

Gotovo je že ta dan presunila njeno dušo Simeonova napoved, da bo Jezus znamenje, ki mu bodo ljudje nasprotovali. Že skoraj dva tisoč let mu nasprotujejo, ker jih hujska satan, božji sovražnik. Mimo Jezusa ne moreš, ampak moraš biti z njim; če nisi z njim, si že s tem zoper njega in tedaj ti bo v padec.

Živela pa je v templju tudi stara žena, ki je tam pomagala, noč in dan molila in se postila, ter tako pričakovala Odrešenika. Zdaj pa ga je smela tudi ona z lastnimi očmi videti. Kakor take ženice rade povedo kako novico, je vsem naokoli hitela praviti, kaj in koga je videla. Ni delala tega iz klepetavosti, ampak zato, da bi čim več ljudi izvedelo veselo vest, da je Odrešenik že na svetu.

Potem pa je Marija darovala Jezusa, to se pravi: predstavila ga je Bogu in potem odkupila. Prvorojenci bi namreč morali ostati v templju in tam pomagati pri božji službi. Ko so bili pozneje za ta namen določeni samo prvorojenci iz Levijevega rodu, so pa druge prvorojence Bogu predstavili, zanje templju podarili pet srebrnih novcev in sinove nosili nazaj domov. — O, Marija pa je dobro vedela, da Jezus svoje darovanje dovoljuje samo drugim v vzgled, njega odkupiti pa ni mogoče. Nikoli ne bo Jezus za vse življenje njen, kakor so druge matere lahko upale, ko so takole svoje sinove odkupovale. Jezus je že določen za krvavo žrtev, ki bo umorjena za odrešenje vseh ljudi. Joj, kakšno smrtno muko je ob tej misli prestajalo njeno ljubeče materinsko srce!

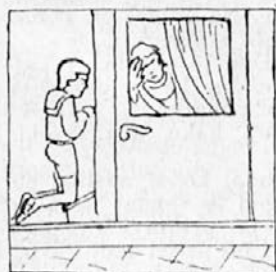
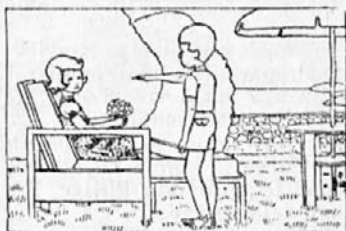
Mariji pa je duhovnik dal blagoslov mater. Očiščevanje se je imenoval zato, ker je mati šele po tem blagoslovu spet smela prihajati v tempelj k božji službi, prej pa je štirideset dni po rojstvu dečka morala ostajati doma. Marija pa je bila polna milosti, najčistejša, zato tega blago-

slova ni potrebovala. Ker pa se njen Sin uklanja judovski postavi, zakaj se ne bi še ona? Hoče mu biti podobna. Zato je pokleknila, podarila dve grlici in sprejela blagoslov.

Ali znamo mi, ki smo vendar vsi grešniki, tako ceniti blagoslove, ki jih je postavila Cerkev božjega Sina? Ali smo tudi mi tako pokorni božjim in cerkvenim zapovedim, kakor je bila naša ljuba Mati Marija pokorna judovskim?

Lenkino maščevanje

24. Lenka ni mogla stopiti na noge. Sedela je na dolgem stolu in se igrala. Nenadoma je stopil k njej Janez in ji izročil krasen šopek cvetlic in ji je rekel: »Lenka, maščevala si se nad menoj tako, da si spreobrnila moje srce.«

25. Naslednje jutro je Janez klečal pred spovednikom in se skesano obtožil greha zavisti in vseh drugih iz njega izvirajočih grehov. Po spovedi je bil ves blažen, saj je bilo njegovo srce zopet čisto.

K. S. Antič

Čajanka

Prišel je 19. julij, Zofkin rojstni dan; spolnila je štiri leta. Za ta dan ji je mama vsako leto pripravila lepo darilo, nikoli pa ni naprej povedala, kaj ji bo dala. Zofka je vstala še bolj zgodaj ko po navadi. Pri oblačenju se ji je strašno mudilo, samo da bi prej pozdravila mamo.

»Brž, brž, Ančka!« Tako se je imenovala služkinja.

»Počakaj vendar, da te počešem! Ali boš takole skuštrana tekla k mami? Bodi no pri miru in nikar se ne prestando ne obračaj!«

»Ajs, ajs, kako me cukaš!«

»Seveda, ko si pa tako nemirna. Že spet! Kako pa naj uganem, na katero stran boš spet zasukala glavo?«

Nazadnje je Zofka le bila oblečena, umita in počesana. Stekla je k mami.

»O, kako si pa danes zgodnja, Zofka!« se je nasmehnila mama. »Vidim, da nisi pozabila na svoja štiri leta in na moj dar. Na, tu imaš knjigo, da se boš z njo zabavala!«

Zofka je bila v zadregi, ko se je zahvaljevala. Mislila si je namreč: »Čemu neki mi bo knjiga? Saj še ne znam brati.«

Mama jo je gledala in se smehljala.

»Zdi se mi, da se mojega darila nič posebno ne veseliš. Pa vendar je zelo lepo. Na rdečih platnicah stoji napis: Umetnost. Prepričana sem, da boš z njo imela več veselja, kakor si misliš.«

»Ne vem, mama.«

»Kar odpri jo, pa boš videla.«

Zofka je hotela knjigo odpreti, pa ni šlo. Pa tudi čuden ropot je slišala iz knjige, ko jo je obračala. Začudeno je pogledala mamo.

Mama pa se je smejala in rekla:

»To je knjiga prav posebne vrste. Ne odpira se sama, ampak le tedaj, če pritisneš na gumb v obrezi.«

Pritisnila je na gumb in platnica se je odprla. A kaj je Zofka zagledala? Barvice, čopiče, lončke in dvanajst zvežčkov slik, ki jih je bilo treba še pobarvati.

O, mamica, kako ste dobri! Joj, kako sem vesela, kako sem vesela!«

»Najprej si bila precej razočarana, ko si mislila, da ti dajem zaresno knjigo. A za tvoj god te vendar ne bom za nos vlekla. Ta lepa škatla pa ti bo pripravila mnogo veselja. Lahko boš slikala, pomagat ti bo prišel tudi Pavle, pa Milka in Magda, ki sem jih povabila na tvoje godovanje. Ob dveh bodo tu. Teta pride šele ob treh, a darilo zate je poslala že zjutraj. Glej, tale čajni pribor ti je poslala.«

Zofka je vsa srečna dobila podnos s šestimi skodelicami, čajno ročko, sladkornico in pozlačen lonček za smetano. Takoj je mamo prosila, da bi smela svojim mladim prijateljem skuhati čaja.

»Ne, Zofka, tega pa ne. S smetano bi se umazala, s čajem pa opekla. Pripravi čaj samo v mislih in boste pili umišljeni čaj.«

Zofka ni odgovorila, mislila si je svoje.

»Čemu mi bo čajni pribor,« si je rekla, »če pa je prazen? Prijatelji bi se mi smejali. Moram si kaj izmisliti, da posode napolnim. Kar služkinjo grem prositi, mi bo že kaj dala.«

Vprašala je mamo, če sme svoje darove pokazati služkinji. In že je odnesla škatlo in čajni pribor.

»Glej, Ančka, kakšne lepe stvari sta mi podarili mama in teta.«

(Dalje prihodnjič.)

Albina Zakrajšek:

Zgodba o ministrantu Tončku

O, Tonček bi dal vse kokoši, da bi mu zdajle zaigral na vijolino. Tako lepo, tiho in nežno, kot je igral črni ciganček, ki ni bil dosti večji od Tončka. Pa so cigani ukradli tudi dva komata pri županu in konja pri Janezovih. Janez je šel po orožnike — in je dobil nazaj konja. Orožniki so peljali skozi vas nekaj vklenjenih ciganov. Tistega malega cigančka ni bilo med njimi. Pa je tudi tisti hodil je v temi okrog hlevov in škilil za kokošmi, so pravili. Saj odrasli cigani ne bi mogli povsod splezati, dasi so spretni in gibčni kakor martinčki o svetem Jakobu.

Čudno je, kako more človek tako lepo igrati na vijolino in zraven biti zloben in od vseh sovražen tat?! Zdaleč se je začula tiha godba, Tonček je poslušal in poslušal. Ubrano je pelo, jokalo in vzdihovalo kot stara hruška »všeničnica« pred lišo, kadar šumi skoz veje večerni veter. Vriskalo je kot Tonček, ko je po dolgem iskanju iztaknil kozo za grmovjem.

Plakalo je in pelo, kot glas zvona, kadar pokopavajo mrliča, zazibalo ga je v spanje, kot materina roka v davnih, komaj še slutenih, zlatih in lepih detinskih letih. Tonček je zaspal. Ko se je prebudil, je razmišljal, kako da se je tako zgodaj prebudil, ko je še čisto tema. Mrak je risal črne sence po stenah in stropih in Tonček se ni mogel spomniti, kaj je prav za prav z njim. Mar se je ustavila ura? Ne! Veliki kazalec se je leno pomikal naprej. Tonček se je zazrl vanj in stemnilo se mu je pred očmi.

Torej je zdaj večer in bo kmalu prišla mati Jera domov. Ah, Tonček je bil bolan, da; napenjal je spomin: kdaj je zbolel? Ni se mogel spomniti in je računal, ali je že ponedeljek ali že sobota. Potegnil je z roko čez čelo; spreletel ga je zoprn občutek, tako je bilo hladno in mokro. Napravil je nekaj korakov po izbi, pa je omahnil na ležišče. Za nekaj hipov je zaprl oči. Čutil je veliko olajšanje. Kakor da se je nekaj odločilo od njega. Težak oklep, ki mu je ležal na prsih kot mora, je odpadel.

Pod oknom so se začuli koraki. Nato so zaškripala vežna vrata. Mati Jera je potihoma prišla v izbo in prižgala luč. »Ali spiš, Tonček?« Tonček ni spal, pa se vendar ni oglasil. Stopila je k njemu in ga pokrižala. Tedaj se je nasmehnil: »Saj ne spim.« »Ti porednež ti! Zdaj boš pa kmalu zdrav, ko ti že stare muhe rojijo po glavi.« »Saj mi nič ni, samo tako lahek sem, kot bi bil iz gumija.« »Seveda, ko si lačen. Saj nisi ves

čas skoraj nič jedel. Sem že mislila, da te bo vzelo. Nič nisi vedel, kje si.« »Kateri dan pa je danes, mati?« »Ponedeljek.

No vidiš, da si bil res že čisto na onem svetu. Ves dan me je skrbelo zate. Prejle po šoli je prišel Jožko k tebi, pa je rekel, da spiš. Kar oddahnila sem se.« »Oh, mati, saj ne bi bilo škode, če se ne bi več prebudil!« »Kaj pa še! Kdo bi pa potem meni nagajal, če tebe ne bi bilo!« »Ne, to že! Ampak mene ne bi nihče pogrešal kot tistega — berača.« »Bodi ro že tiho od tistega berača; naj počiva v miru! Meni se zdi, da si še največ zaradi

njega zbolel. Jožko je pravil, da si šel po gospoda v farovž in da si šel kar čez Podvrh; pa ni dobro preveč razgreti se, če si prav drugače trden ko dren. Pa preveč si k srcu ženeš. Kaj je tebi zanj? Res je dosti trpel, revež — Bog, da se je enkrat rešil. Saj zdaj je ravno tako bogat kot vsak, kadar umre. Da ni bil previden, je bila že božja volja. Kaj hočemo! Ti si bil pa tako čuden teh nekaj dni. Samo spal bi. Veš, to je od tistega tvojega tuhtanja in nepotrebnih skrbi. Glej, mlad si, morda te še sreča čaka; če ne si pa tudi ni treba greniti vsaj teh mladih let, ki jih da Bog vsakemu človeku zato, da ima v poznejših, bridkih letih lep spomin nanje. Kar korajžen bodi, saj je svet velik, ti si pa majhen, boš že bil kje! Kar naprej klepečem, čakaj, ti bom šla malo lipovega čaja skuhat, da se malo pokrepčaš, da spet prideš sam k sebi.« Mati Jera je res šla v kuhinjo; Tonček pa ni čakal čaja. Zaspal je in zasanjal tako lepo, da se je smehljaj in se je še materi Jeri dobro zdelo, češ: pa bo le še ostal, revček; saj bi mi bilo vendarle dolgčas, če bi ga vzelo. Res mi je kakšno zagodel in mi jo bo še, pa naj bo v božjem imenu!

Tonček je hodil v sanjah po visoki planini. Velika čreda ovac se je pasla okrog njega. Majhna ovca s srebrno dlako je hitela čez potoček, ki se je boječe smukal čez sivo skalovje. Ko je prišla v sredo plitve struge, je naenkrat voda narasla in ovčka je žalostno zableketala. Tonček je skočil za njo v vodo. Do pasu je brodil in še je rasla voda. Komaj je zgrabil ovčko, je voda hipoma upadla. In čudno — Tonček ni bil vriskal iz vsega grla, in še in še. Iz gozda je stopil mlad mož, gospodar velike črede. Šel je čez potoček k Tončku in ga potrepal po rami. »Vesel bodi, fant, pa vriskaj in poj, dokler si mlad. Pogumen si. Ničesar se ne boj nikoli! Če se ne ustrašiš težav, ti vse splahni kot voda, in kar se ti zazdeva naporno in nemogoče, se razblini v nič. Tebi sije sonce, tebi ptice pojo, vse veselje in vsa krasota je ustvarjena zate. Samo enkrat si mlad in srečen. Ohrani si to srečo, v srce jo zapri, da ti bo razveseljevala vsa leta življenja. Mlad si. Ostani mlad! Pa vriskaj in poj — pastirček Tonček!«

"Izuzvi dnevi"

[illegible]

U ? G ? A ? N ? K ? E

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Vodor. in navp.: 1 vodna žival, 2 reka, 3 žensko ime, 4 ogrsko mesto.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Vodor. in navp.: 1 učenik pri Izraelcih, 2 izraelski kralj, 3 italijansko mesto, 4 konec.

IZPREMINJEVALNICA.

V besedah: bob, Una, dir, kos, Eva, čas, sva, mož, sla, par — izpremeni prvo črko tako, da dobiš nove besede. Prve črke novih besed ti povedo imena lepe in znane molitve.

IZPREMINJEVALNICA.

Imaš osem besed: pega, svet, obed, urad, brod, Krek, obet, Aden. — V teh osmih besedah izpremeni v prvi in zadnji besedi prvo črko, v drugi in v predzadnji, besedi drugo, v tretji in šesti besedi tretjo, v četrti in peti besedi pa zadnjo črko, pa boš dobil nove besede. Teh novih osem črk v besedah ti pove znano in lepo ljudsko pobožnost.

REŠITEV UGANK V »LUČKI« ŠT. 6.

1. 10 38 24 28
30 36 18 16
20 14 32 34
40 12 26 22

2. Vodoravno: Astrid, faraon.
Navpično: Sava, Inko.
3. Vodoravno in navpično: Radio, Drava, otava.
4. Vodoravno in navpično: Evropa, vladar, ra, od, palača, Ararat, la, ar.
5. Vodoravno in navpično: Ana, Nil, ali.
6. Urednik Lučke.

Vse uganke so pravilno rešile in dobe nagrado:

Lavrič Sanda, učenka V. razreda iz Nove vasi;
Čampa Jožica, učenka II. višje ljud. šole, Nemška vas,
p. Nova vas pri Rakeku; Mišič Malči, učenka III. razr.
ljud. šole, Nova vas pri Rakeku.

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani
(predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 5 lir.
Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O.F.M.,
Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopi-
tarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.